

ת"פ 37107/02/16 - מדינת ישראל נגד ארטיום ריז'יקוב

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון

ת"פ 37107-02-16 מדינת ישראל נ' ריז'יקוב

בפני
כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ארטיום ריז'יקוב

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה סתם וניסיון תקיפה סתם בניגוד לסעיפים 379 ו-379+25 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 19.8.15 הגיע הנאשם אל "פיצוציית גיל" לאחר ששתה אלכוהול, פנה אל העוברים ושבים והחל לצעוק לעברם. ניסה להיכנס לפיצוציה אך האחר מנע זאת ממנו. לאחר מספר ניסיונות הצליח להיכנס לפיצוציה וכשתום אשר עבד שם הורה לו לצאת, ניסה הנאשם לתקוף את תום בכך שהניף ידיו לעברו, אך תום הדף אותו והנאשם נפל. בהמשך ניסה לתקוף את דניאל באמצעות אגרופו בפניו אך דניאל הגן על פניו בידו והאגרוף פגע באמה של דניאל.

הסדר הטיעון

2. ביום 29.3.17 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע, וישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. לא הוצגה הסכמה עונשית. ההגנה ביקשה שתיבחן שאלת ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. בתסקיר מיום 27.8.17 סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. הנאשם בן 29, רווק, עלה ארצה בגיל 9, בוגר 12 שנות לימוד, לא התגייס לשירות צבאי בשל אי התאמה, לקח אחריות על ביצוע העבירות, לדבריו האירוע התרחש עקב צריכה מופרזת של אלכוהול באותו ערב. טען שעובדי המקום התייחסו אליו באופן בעייתי, חש פגיעה בכבודו, הביע עמדה קורבנית, קושי לגלות אמפתיה. שירות המבחן התרשם כי קיים שימוש לרעה באלכוהול, וכן תפיסות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים שונים.

שירות המבחן סבר כי יש מקום לשלב הנאשם באבחון בעניין השימוש באלכוהול, אך הנאשם סירב. לפיכך נמנע שירות המבחן מהמלצה להעמידו במבחן. שירות המבחן לא מצא נימוקים המצדיקים להמליץ על ביטול הרשעת הנאשם והמליץ על ענישה בדמות מאסר מותנה.

4. בתסקיר מיום 20.11.17 ציין שירות המבחן כי הנאשם הביע עמדות מקלות ביחס לשימוש בחומרים משני תודעה (אלכוהול וסמים) מתקשה לראות את הנזק שבשימוש בהם ואינו תופס עצמו כמכור. הנאשם הביע נכונות מילולית לשתף פעולה ולפנות לאבחון ביחידה לנפגעי אלכוהול, לפיכך המליץ שירות המבחן על תקופת ניסיון.

5. בתסקיר מיום 19.3.18 ציין שירות המבחן כי הנאשם הגיע לבדיקת שתן אשר העידה על שימוש בסמים, נעדר משתי בדיקות נוספות, ורק לאחר כחודשיים יצר קשר עם שירות המבחן, הגיע ל-5 בדיקות שיצאו נקיות. הנאשם הופנה לטיפול ביחידה להתמכרויות אך דחה את האפשרות לשלבו בטיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר מוטיבציה אמיתית לטיפול לאור האמור נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו. שירות המבחן חזר וציין כי לא מצא צידוקים להמליץ על ביטול הרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות כתב האישום, טענה כי האלימות היא ברף הבינוני, ועתרה להטיל על הנאשם מאסר מותנה והתחייבות. לדבריה לאור האור בתסקירי שירות המבחן אין הצדקה לבטל ההרשעה.

7. ב"כ הנאשם הגישה צילום (נ/1) ובו החבלות שנגרמו לנאשם. לדבריה אין פרופורציה בין העבירות שביצע לבין החבלות שהוא ספג, ציינה שהנאשם נעדר עבר פלילי, זהו תיקו היחיד, לא נפתחו תיקים נוספים, לדבריה, על אף המלצת שירות המבחן יש הצדקה לבטל הרשעת הנאשם.

דין

מתחם העונש ההולם

8. **הערך המוגן** הנפגע בעבירת התקיפה הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה."

9. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הנמוך.

10. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, נתתי דעתי לכך שהנאשם ביצע העבירות על רקע שתיית אלכוהול. לא היה שימוש בנשק חם או קר, לא היה תכנון מוקדם ואף לא תחכום בביצוע העבירות. נתתי דעתי לכך שהנאשם נחבל כתוצאה מהאירוע. המתלוננים עצמם לא נחבלו.

11. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירות של תקיפה סתם, מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב ממאסר מותנה ועד למאסרים ממושכים. ראו בין היתר:

ראו למשל רע"פ 1026/16 **שחר חלפון נ' מדינת ישראל** (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 **מדינת ישראל נ' חלפון**) רעפ 297/15 **דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 1402/15 **אוריטלין נ' מדינת ישראל**; רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 175/14 **אילן פחמה נ' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8820/13 **אליהו קשת נ' מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל**; ע"פ (נצרת) 47731-04-14 **שתיי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 53794-06-13 **מימון נ' מדינת ישראל**; ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**; עפ"ג (י-ם) 10208-12-12 **תמר נ' מדינת ישראל**; ת"פ (ק"ג) 26853-07-13 **מדינת ישראל נ' סבח** ת"פ (ב"ש) 33580-06-13 **מדינת ישראל נ' מנגסטו**; ת"פ (נתניה) 4328-06-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**;

12. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** לעבירות בנסיבות תיק זה נע ממאסר מותנה ועד ל- 7 חודשי מאסר בפועל.

ביטול הרשעה

13. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדין.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

14. עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי

הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לזין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שירות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

15. הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

16. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים בעניינו של הנאשם שבפני, הגעתי לכלל מסקנה כי לא מתקיימות אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול הרשעתו.

17. הנאשם לא עבר הליך שיקומי. הנאשם לא שיתף פעולה עם ההליך הטיפולי שהוצע לו על ידי שירות המבחן. לפיכך שירות המבחן אף נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

18. הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת קיומו של נזק קונקרטי אשר עלול להיגרם לו אם יורשע בדינו. ויודגש כי אין מדובר בבגיר צעיר. הנאשם כיום בן 30. במועד ביצוע העבירה היה בן 27.

19. אף שירות המבחן לא מצא נימוקים המצדיקים להמליץ על ביטול ההרשעה.

20. לאור כל האמור, הרשעת הנאשם תיוותר על כנה.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

21. בנסיבותיו של הנאשם לא מצאתי הצדקה לחרוג לקולה או לחומרה ממתחם העונש ההולם.

22. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

- לקחתי בחשבון את העובדה שהנאשם בחר לקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות ראשונה.
- זקפתי לזכותו את היותו נעדר עבר פלילי.
- לקחתי בחשבון את חלופ הזמן, כשלוש שנים מביצוע העבירה ואת העובדה שלא נפתחו תיקים נוספים.
- לקחתי בחשבון את כי נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שהוצגו בתסקיר וכפי שעולות מטיעוני ההגנה, את מצבו המשפחתי והכלכלי.
- לקחתי בחשבון את שיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם.
- לקחתי בחשבון את האמור בתסקיר שירות המבחן ואת המלצת שירות המבחן.

23. לאחר שלקחתי בחשבון כל אלה, מצאתי הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, עונש אליו עתרה אף המאשימה.

24. לאור האמור מצאתי לנכון ולמידתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי בן 3 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת אלימות.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות והכל תוך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 15 יום.

ככל שיש מוצגים יושמדו בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ח, 09 מאי 2018, בנוכחות הצדדים.